

Karácsony előestéje volt, a feleségem süteményeket készített a konyhában, a gyerekeket elküldtük a nagyszülőkhöz.

Az aprósütemények kifejezetten a kedvemért készültek, nekem akart

44 Fabian Bernstoff

APRÓ ÖRÖMÖK

kedvezni a feleségem, különben az istenért sem bajlódott volna velük, tudtam jól, hogy büntetés számára minden perc, amelyet a konyhában kell töltenie, minden főzés

vagy sütés kín és gyötirelem, ezért ha valamit megkívántam, a legtöbbször magamnak kellett gondoskodnom róla, egyedül a karácsony képezett kivételt, a karácsonyi aprósütemények, ezeket valamiért mindig elkészítette nekem, még csak kérni sem kellett, de azután már az előkészületeknél megesejt rajta a szívem, amikor láttam, mennyire nehezebbre esik még ez is, úgy-hogy végül mindig besegítettem neki, diót törtem, mogyorót és cukrot pörkölttem, kinyújtottam a tésztát és csillagokat szaggattam belőle, közben a gyerekeknek szánt ajándékokat előhoztam a folyosó végi kamrából és a szekrény mögé rejtettem őket, hogy majd a karácsonyfa díszítése után, valamikor éjjel, hangtalanul a fa alá csempésszem.

Szép volt a feleségem, vagy talán inkább izgató, még annyi év után is tudtam lelkesedni érte, de sajnos csak ritkán, nagyon ritkán állt kötélnek, folyton zavarta valami, a munkájára hivatkozott, a fáradtságra, máskor a gyerekeket emlegette, vagy épp fejfájása volt, és hiába próbáltam utalni rá, hogy másféle megoldások is léteznek esetleg... és hogy azokkal is teljesen megelégednék... mintha meg se hallotta volna ezeket az elszólásaimat az apróbb örömről, vagy csak nem akarta érteni őket.

Havonta, kéthavonta egyszer ha sikerült összehozni valamit, és ezek is általában rosszul „sültek el”, mégse szűnt meg iránta a vonzalmam, vagy lehet, hogy éppen ezért nem; az örökös kielégítetlenség parázsában égtem, miközben olykor már szinte büntudatom volt az epekedéseim miatt, és arra gondoltam, hogy talán neki, a feleségemnek van igaza, és csak egy romlott kéjleső vagyok, amiért nem tudok meglenni az alpári szükségleteim nélkül – de hát mit tehettem volna, ha egyszer így volt, és kellett, nagyon kellett.

Ezek között a harmadik kerületi, régi épületek között helyenként alig van néhány méter, nem ritkán csupán egy keskeny *lichthof* választja el egymástól a lakásokat, így egészen közel kerülnek egymáshoz az ismeretlen életek.

Persze, az sem véletlen, hogy olyan buzgón és odaadóan segédkeztem a feleségemnek a karácsonyi aprósütemények elkészítésénél, ugyanis az igazság az, hogy akkori konyhánk ablaka a szomszéd lakás fürdőszobájára nézett,

és a sütemények készítése közben annak a fürdőszobának az ablakát fürkésztem heves, ám leplezni próbált érdeklődéssel, mert abban a lakásban egy fiatal, harminc körüli, nagyon jó alakú nő lakott éppen, azt hiszem, bevándorló, bolgár vagy román, nem tudom, mindenesetre cseppet sem volt szégyenlős, a függönyt soha nem húzta el, amikor zuhanyozott.

45

Hónapokkal előbb, egészen véletlenül vettem észre, amikor egyik nap reggelit készítettem, csupaszra vetkőzve üldögélt egy ideig, azután felállt, lehúzta a vécét és a kádba lépett, majd hosszan, hosszan zuhanyozott, reggelit készítettem a gyerekeknek, és teljesen felizgultam, ami talán érthető is, hiszen néhány méternyire tőlem zuhanyozott egy pompás nő, én pedig akkor már épp ki tudja, mikor háltam utoljára a feleségemmel, nem csoda, hogy reszketni kezdett a kezem, miközben a sajtot szeleteltem és a kakaót kevergettem, el kellett fordulnom, sőt kimentem a konyhából, végül aztán mégis visszamentem, nem bírtam ki, leselkednem kellett, a két gyerek közben reggelizett, az egyikük a házi feladatot emlegette, közben az a gyönyörű csupasznő kilépett a kádból, és sokáig törölközött, erre-arra hajlongva, istenem, gondoltam, ez a csípő, istenem, ez a váll, és alig vártam, hogy a gyerekek elmenjenek.

Később emiatt is büntudatom volt, és igazat kellett adnom a feleségemnek, egy koszos állat vagyok, igen, az vagyok, de mit tegyek, mégse volt erőm hozzá, hogy ne leselkedjek, napjában többször a konyhába mentem, megittam egy pohár vizet, persze csak azért, hátha meglátom a szomszéd nőt, szerencsére nem mindig láttam meg, ilyenkor egy időre megnyugodtam, biztosan elment hazulról, gondoltam, és zavartalanul folytattam a munkám, igaz, csak átmenetileg, mert kis idő múlva egy nagyobb erő megint a konyhába vezetett, hogy türelmetlenül kilessek az ablakon, és olykor valóban sikerült elcsípnem, ahogy zuhanyozik, vagy teljesen csupasza vetkőzve a vécére ül.

Néha, nagy ritkán, férfit is láttam nála, mindig másikat, ebből sejteni véltem, hogy mivel foglalkozhat ez a szomszéd lány, ettől azonban csak még zaklatottabb lettem, különféle „kombinációkat” mérlegettem magamban, hogy esetleg... hogy talán... hogy mi lenne, ha egyszer becsöngetnék hozzá... de nem, nem lett semmi az izgatott tervekből, és még jó, hogy nem, mert így is elég kínosan éreztem magam, főleg a feleségem előtt, akinek ekkor már a lehető legteljesebb mértékben igazat adtam, valóban egy kéjsóvár disznó vagyok, gondoltam, igen, és nem bántam már, hogy nem főz és nem süt semmi kedvemre valót, mert tudtam, hogy nem érdelek mást, csak ezt, és nem kértem már számon többé, hogy keveset foglalkozik a gyerekekkel, és hogy mindig valami dolga akad, és hogy ezért vagy azért folyton el kell mennie hazulról, mert hol volt ez énhozzám képest, aki még karácsony előestéjén is, miközben a diót és a mogyorót töröggettem, titokban a szomszéd

lakás sötét ablakát kémleltem, ahol egyszer csak felkapcsolódott a villany, és megjelent a lány pucéran, a feleségem a tojásfehérjével bekent csillagokat rakta a kivajazott tepsibe, nekem pedig vadul lüktetni kezdett a szívem, és akkor a mogorót még gyorsabban törtem.

46 Te jóságos ég, milyen észbontó hülyeség, micsoda egy blőd helyzet volt ez az egész, azok a teljesen elcseszett évek... azok az apró örökök és utána a hatalmas bűnhődések... küzdelem a bűntudattal és küzdelem a testi készlettel.

Pedig ha tudtam volna, hogy mivel üti el idejét a feleségem, ha tudtam volna, hogy hol szedi össze a kuncsaftjait és mi történik valójában, vagy ha legalább sejtettem volna, hogy mi ez az egész, amibe csöppentem, hát bizonyára nagyon más lett volna minden.

(Fordította: Danyi Zoltán)

